

PAN JEZUS PROSI: IDŹ! spotkanie w grupie

Prowadzący przygotowuje salę, dwa arkusze szarego papieru, taśmę do ich mocowania na ścianie, pisaki, „rozsypanki” w kopertach i karty – wnioski do

zawieszania na tablicy, kartki ze zdaniem - modlitwą. W Piśmie Świętym zaznacza tekst: J 20,21-22.

Modlitwa

– Prowadzący wita dzieci, wyraża radość z kolejnego spotkania, zaprasza do kręgu i prosi o rozpalenie świecy. Wszyscy odmawiają *Modlitwę do Ducha Świętego* i siadają w kręgu.

Śpiew np.: Duchu Święty, przyjdź...

– Rozmowa wprowadzająca. Prowadzący pyta dzieci jaki był temat ostatnich trzech spotkań i na jakie pytanie w czasie tych spotkań próbowały sobie odpowiedzieć, czego chciały się nauczyć. Wspólnie ustalają, że było to: uwierz, zaufaj, pokochaj, a uczyły się jak adorować Pana Jezusa. Po tych „ustaleniach” należy postawić pytanie: A więc jak należy adorować Pana Jezusa? Odpowiedź: z wiarą, ufnością i miłością.

– Prowadzący mówi, że wiara, ufność i miłość to niezbędny warunek przyjaźni z Panem Jezusem. On wskazał miłość jako najważniejsze przykazanie. W Wieczerniku powiedział Apostołom: *Miłujcie się wzajemnie, jak Ja was umiłowałem* (por. J 13,34). A On umiłował tak bardzo, że umarł za nas na krzyżu i pozostawił nam Siebie w Eucharystii. Ale nie da się Pana Jezusa kochać, jeśli w Niego nie wierzymy i Mu nie ufamy. A wierzyć nie da się bez modlitwy, rozmowy z Nim.

Śpiew np.: Tylko Ty mnie poprowadź Panie mój...

– Spotkanie ze słowem Bożym. Prowadzący zadaje dzieciom kolejne pytanie: Czy wiedzą jak zakończyć adorację? Po krótkiej „burzy mózgów” i jej podsumowaniu, stwierdza, że w Piśmie Świętym Pan Jezus zostawił wiele wskazówek, jak należy kończyć każde spotkanie z Nim. Prosi o przeczytanie zaznaczonego w Biblii, fragmentu.

– Dziecko, które na tym spotkaniu jest lektorem, czyta: J 20,21-22.

– Prowadzący prosi, aby dzieci pomyślały przez chwilę, co stało się w wieczerniku, o czym pisze Ewangelista Jan? Proponuje im, aby wymieniły po kolei wszystkie wydarzenia. Pomaga dzieciom, aby w ich wypowiedzi znalazły się następujące elementy: działo się to po zmartwychwstaniu / Pan Jezus rozmawiał z uczniami/ przekazał im dar pokoju/ posłał ich tak, jak Jego posłał Bóg Ojciec czyli do ludzi/ dał im na tę drogę, na to posłanie, swoje błogosławieństwo i dar Ducha Świętego.

– Prowadzący mówi dzieciom, że tak samo powinno być, gdy wychodzimy z adoracji. To nie ma być takie: „Pa, Panie Jezu, teraz idę do swoich zajęć”, ani nawet odmówienie jakiejś modlitwy.

– To Pan Jezus zaprasza nas na adorację. W jaki sposób? Jakimi słowami? Dzieci, gdy im się trochę podpowie, zapewne sobie przypomną zdanie: *Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście*. Pan Jezus też z tej adoracji chce nas „wyprawić”. Ale nie tak byle jak. Chce nas „na drogę” obdarować największymi skarbami.

– Prowadzący prosi dzieci, aby powiedziały jakie „skarby” chce nam przekazać Pan Jezus, gdy wracamy od Niego do naszych codziennych zajęć. Oczekuje, że dzieci (z pomocą) powiedzą, że chce nam dać dar pokoju i obdarować nas Duchem Świętym. Warto zadać „prowokujące” trochę pytanie, czy ten dar Ducha Świętego jest taki ważny? Trzeba trochę pomóc dzieciom dodatkowymi pytaniami, aby uzyskać odpowiedź, że Duch Święty jest Nauczycielem i Przewodnikiem, Pocieszycielem. Jego posyła Pan Jezus, gdy chce nas obdarować wiedzą, mądrością, męstwem umiejętnością modlitwy i kochania Pana Jezusa.

– Prowadzący wieszka pierwszą kartę na tablicy: *Przed wyjściem z adoracji prosimy Pana Jezusa, aby – tak jak apostołom – przekazał nam dar pokoju i napelnił nas Duchem Świętym.*

Śpiew np.: Idźcie na cały świat...

– Prowadzący zwraca uwagę dzieciom na słowa: *Ja was posyłam*. Pyta dzieci, czy wiedzą dokąd Pan Jezus nas posyła. Dzieli dzieci na 2-3 osobowe grupy. Każdej grupie daje kopertę w której jest pocięte na pojedyncze słowa (lub grupy słów jeśli grupa jest młodsza, mniej sprawna) zdanie: Mk 16,15.

– Po skończonej pracy jedno z dzieci czyta to zdanie na głos, a prowadzący wieszka na tablicy temat spotkania: *Pan Jezus prosi: idź!* Pyta

dzieci dokąd mamy iść z adoracji i po co? Co mówi Pan Jezus? Dzieci mówią, że na cały świat, by głosić Ewangelię.

– Prowadzący proponuje rozszyfrowanie tych słów. Co one mogą znaczyć dla dziecka, które ma tyle lat co oni? Wiesza na ścianie (na tablicy) dwa arkusze szarego papieru. Na jednym jest napisane: *Nasz „cały świat” do którego mamy iść z adoracji.* Na drugim: *Jak mamy głosić Ewangelię?* Dzieli dzieci na dwie grupy. Każda grupa stara się wypisać jak najwięcej wniosków, odpowiedzi do „swojego” tematu. Prowadzący kontroluje pracę, zachęca i pomaga, jeśli jest taka potrzeba.

– Na pierwszym arkuszu oczekujemy takich wyrażen jak: nasz dom, szkoła, podwórko, klub sportowy, nasze rodzeństwo, nasi dziadkowie, przerwa szkolna, koleżanki i koledzy, znajomi, rodzina, sąsiedzi...

– Na drugim arkuszu powinno się znaleźć: przykładem, rozmową, właściwym zachowaniem, przez modlitwę za innych, przez to, że potrafimy opowiedzieć się po stronie prawdy, dobra, że pomagamy słabszym, że jesteśmy koleżeńscy, że umiemy przebaczać, że nie kłamiemy ...

– Gdy arkusze są gotowe wieszamy je tak, aby dla wszystkich były widoczne, prosimy aby przedstawiciel każdej grupy powiedział, dlaczego grupa taki tekst napisała. Prosi drugą grupę o uzupełnienie.

Śpiew np.: Gdy uczniów swych posyłał Pan...

– Prowadzący daje dzieciom kolejne zadanie. Prosi je, aby spróbowały jednym zdaniem podsumować to, co jest na obu arkuszach. Po wspólnych ustaleniach na tablicy zostaje powieszona zdanie (może ono brzmieć inaczej, podobnie; prowadzący decyduje, czy wieszka przygotowaną wcześniej kartę, czy pisze na przygotowanej kartce to, co zostało wypracowane przez grupę): *Pan Jezus posyła nas do naszych codziennych obowiązków i do ludzi, którzy są wokół nas, abyśmy głosili Ewangelię słowami i świadectwem dobrego postępowania.*

– Jeśli jest jeszcze czas warto zadać dzieciom pytanie, czy słowo: idźcie! jest im znane z liturgii. Gdzie je słyszą? Dzieci powinny sobie skojarzyć, że słyszą je na zakończenie Mszy św. Jest to okazja do wyjaśnienia dzieciom, że słowo: Idźcie! na zakończenie Mszy św. jest tym samym „pójściem” o którym jest mowa na spotkaniu. Z Mszy świętej też nie wolno wychodzić „byle jak”. Prowadzący proponuje dzieciom postanowienie (które wieszka na tablicy): *Od dzisiaj z każdej Mszy świętej wychodzimy tak, jak się nauczymy wychodzić z adoracji.*

– Prowadzący pyta dzieci o zdanie – modlitwę na czas adoracyjnej ciszy. Proponuje (najlepiej „wyciągnąć to” z wypowiedzi dzieci): *Panie Jezu pobłogosław mi i daj mi Ducha Świętego.* Zdanie to wieszka na tablicy i rozdaje na kartkach dzieciom.

Śpiew np.: Wy jesteście solą, wy jesteście światłem...

Przygotowanie adoracji

– Wyjaśnienie znaku. Prowadzący tłumaczy dzieciom, że w czasie najbliższej adoracji będą uczyć się wychodzić z niej z błogosławieństwem, które chce im dać Pan Jezus. Wezmą również ze stoliczka stojącego przed ołtarzem adoracji „posłanie od Pana Jezusa”. To „posłanie” będzie w zaklejonej kopercie zaadresowanej do konkretnego dziecka. Zabranie koperty będzie znakiem, że chcemy być apostołami, którzy idą tam, gdzie ich Pan Jezus posyła.

– Wychodząc z adoracji – a każde dziecko wychodzi o innej porze, dzieci modlą się przecież choć na chwilę w ciszy – każde dziecko uklęknie przed ołtarzem, poprosi swoimi słowami, cichutko, Pana Jezusa o błogosławieństwo na cały tydzień i o napełnienie Duchem Świętym. Dopiero po tej modlitwie weźmie kopertę dla siebie, podziękuje za nią Panu Jezusowi, poprosi o siłę do wypełnienia posłania, pokłoni się i wyjdzie z kaplicy. Warto poprosić któreś z dzieci (a nawet dwoje) o powtórzenie, jak ma wyglądać ich modlitwa znakiem oraz wychodzenie (zawsze!) z adoracji. Gdy powtórka wypadnie dobrze, prowadzący przechodzi do kolejnego punktu programu spotkania.

– Organizacja adoracji. Prowadzący rozdaje tekst adoracji, dzieli poszczególne modlitwy pomiędzy dzieci, przeprowadza próbę czytania i prosi dzieci o przeczytanie po cichu tego, co jest na tablicy.

Zakończenie

– Prowadzący zaprasza Dzieci do modlitwy. Prosi dziecko – lektora o przeczytanie z Pisma Świętego tego samego fragmentu, który już czytało. Nawiązuje do niego w krótkim komentarzu przed odmówieniem cząstki różańca. do

– Wszyscy - według stałych zasad - odmawiają dziesiątek różańca: tajemnicę Zmartwychwstania Pana Jezusa.

– Prowadzący dziękuje dzieciom za spotkanie i zaprasza na adorację.

Zgaszenie świecy.